

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ,

TOM. Β'

ΑΡΙΘ. 31.

Συνδρομή προπληρωτέα,
 δια τους ένδοξο του Κράτους κατά
 τριμησίαν Σελ. 2.
 Δια τους εν Ελλάδι Δραχ. 4.
 Δια τους εν Τουρκία Γρ. 20.

Τιμή καταχωρήσεως, ή γραμ-
 μή ύδ. παλαιός 2.
 Αί συνδρομαί γίνονται ένταυθα
 είς τήν Τυπογραφείον ΚΕ-
 ΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
 Αί έπιστολαί έπιγράφονται προς
 τόν ένταυθα Συντάκτην τής
 « Δ Ι Α Ο Λ Α Π Ο Θ Η Κ Η Σ »

Κεραλληνία 25 Μαρτίου 1861.

ΠΡΑΧΤΙΚΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

(Συνέχεια και τέλος ιδέσ αριθ. 30)

Ο Κ. Μπαχόμης, κατακόκκινος σαν άσταχός, ζητάει
 την άδεια να διαβάση ένα έγγραφο.

Ο Πρόεδρος: (a parte : Αί! νάτανε κανένα άλλο
 σχέδιο άπαντήσεως, για να 'μπορέσω τέλος πάντων, να
 συμφωνήσω καιγώ!) "Κύριε Μπαχόμη, σου δίνω την
 άδεια να διαβάσης ό,τι όρίζεις.

- Καιμείς, καιμείς, φθάνει να μη μās αναγουλιάσης.
- Φθάνει να μη μās αποκοιμήσης!
- Φθάνει νάν τή κάμης με τόν προπούμενο τρόπο.
- Σιωπή. —
- Σκασμός! —
- Avanti.
- Περιδρομος! —

Ο καυμένος ο Μπαχόμης, αφού έσφόγγισε τόν ιδρω-
 τι όπόσταζε από τή μύτη του, βγάνει από τήν πουσά-
 ρα του ένα σκαρταφάτσο και άρχινάει ώς
 άκουει :

— Έπειδή για όσαις προσπάθειαις και άν'εκάμαμε, για
 να βρούμε εις ούλη τήν Ευρώπη, όπως τους Άγγλους
 Προστασία τους, δέν τήν θέλουμε άλλο...
 Ο Πρόεδρος: — (Ού! ζαφνικό, ποιός τή παντύχαινε,
 άπρεπεί και κεράλι.) Σιωπή Κύριε Μπαχόμη...
 Ο Μπαχόμης, (crescendo) για ούλαις τση κατάχρη-
 σαι, για ούλαις τση αυθαίρεσαις....

Πρόεδ.— Σιωπή λέω σιωπή, δέ σέβεται τουλάχιστο
 τή καμπανάκι μου;...

Μπαχόμ.— (Sempre crescendo) για ούλαις τση
 τυραννίαις με ταις όποίαις έμάστισε τόν άθλιο τούτο
 λαό!...

Πρόεδ.— Η σιώπησε ή ή αυθάδειά σου με υποχρεώ-
 νει, να κατεβώ από τόν Θρόνο μου! (κατεβαίνει με ένα
 σάρτο).

Ο Άνεμογιάννης. Ρρρρρρρ!!! και με στο θρόνο σου!
 και μες τή πόμπα σου!...

Ντάντολος Cosa el già oggi quel muso da m—? ..

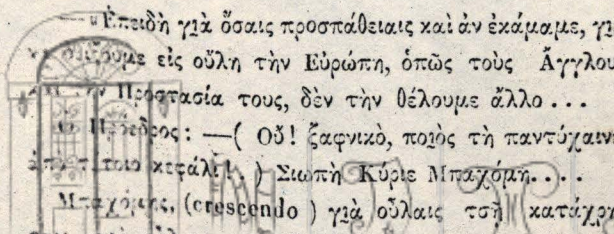
Πρόεδ.— Ναι, ιδέσ εκατέστηκα, και αναβάλλω τή συ-
 νεδρίαση για μισή ώρα.

- Μπρέ τ' είν' τούτα ;
- Για ποιούς μās έπήρες ;
- Ποιός σε άμπαδάρει ;
- Όμπρός Μπαχόμη!..

Ο Ντάντολος, με τή τρουμπέτα εις τή χέρι, γυρνάει
 από δώ κι από καί πληροφορίαίς, αφού έσύμασε άρκα-
 ταίς, πλησιάζει όλος χαρούμενος εις τόν χηρεύοντα Θρό-
 νον και κυττάζοντας τόν Μαρίνο σκούζει :

— Σας συμβουλιάζω, Κύριοι σήμερα, νάστε σαν καιμεί
 κουφοί, στα λόγια του Προέδρου, γιατί σήμερα, Ρονεί
 omo nol sa più quel ch' el se dixé. — Έγνοια σου κο-
 λία, διάβασε τήν abozzo σου, και έδω είμάστε ούλοι
 πρόθυμοι να σε χειροκρατήσουμε ως κατώσ του πρέπεται,
 και άν sta bestia de Πρόεδρος ματακατεβή από τή σε-
 λήτα του, ανεβαίνει ενώ και κάνω τση αναγκαιούμεναις για
 τρεις Προέδρους χρειαίς, καθώς μās πρέπεται και με
 τόν προπούμενο ζήλο μου.

Ο Λομβάρδος παρατηρεί, πώς ο Μπαχόμης έχη δι-
 κη, και πώς ο Πρόεδρος, δέν ήμπορεί νάν του περι-
 όπισω ό,τι τού έδωσε.

Δεξιά, ζερβιά οὔλοι συμφωνοῦνε μὲ τὸ Λομβάρδο, καὶ ὑπερασπίζονται τὸν Μπαχόμη.

Ὁ Βαλαωρίτης, ὁ Μουσεμπνευστος, καὶ Ἰπποκρινωπότιστος Βαλαωρίτης, ὅλος ξεδακρυσμένος καὶ συγκινημένος, ἀπάνουθε καὶ ἀπουκάτουθε, ἀπαγγέλει μὲ θρηνητικὴν φωνὴν τὰ ἐπόμενα :

—ο—

Σὺν τ' ὄφρανο, ὅπ' ἄχαρο μὲ δάκρυα ποτίζει,
Τὸ βούρδουλα τῆς Μητρώας, π' ἄπονα τὸ μαστίζει,
Ἔτσι καιμεί, δώμένανε ! οἱ μαῦροι οἱ Νησιώτες,
Γυμνοὶ καὶ ἀλυσόδετοι φωνάζουμε ὡς πότες ; . . .

—ο—

Ὡσὼν πουλιὰ πόδρέθησαν ἔρημα στῆ φωλειά τους,
Χωρὶς γονεῖους νὰ μᾶς βαστοῦν μέσα στὴν ἀγκαλιά τους,
Ἀνοιξαμε τὰ μάτια μας κ' ἕνα γεράκι ὀμπρός μας
Ἰδδαμε τὰ κακόμοιρα ! . ἦταν ὁ Θανατός μας ! .

—ο—

Ἀλίε Μπαχόμημου γλυκὰ, δὲν εἶνε ὦρα ἀκόμα
Ν' ἀνοίξης στὸ κελιάδισμα τὸ φτερωτό σου στόμα ;
Ἢ βλέπεις τὸν Ἄγιούπαρδο ποῦ ἀναφερουγιάζει
Καὶ μ' ὀφθαλμοὺς πυρκαϊῶς ἀσπλαχνα μᾶς κυττάζει ;

— Bravo Βαλαωρίτη, bravo !

— Ὀμπρός Μπαχόμη !

— Διάβαζε ! τί τάχασες ;

— Σιωπή.

Ὁ Μπαχόμης ἐξακολουθεῖ καὶ τελειώνει τὸ ἔγγραφο, μὲ τὸ ὁποῖο ἐπρότεινε νὰ τεθῆ τὸ ζήτημα τῆς ἑνώσεως ὑπὸ γενικὴν Ψηφοφορίαν.

Ὁ Ἀνεμογιάνης, ὄντες τοῦ ἐξήγησε ἕνας πιπᾶς πούτανε κοντά του, ὅπως ὅλοι οἱ χαμάλιδες θὰ λάβουνε ψῆφο δαιμονίζεται, ἀρκινάει τῆς κατραπακταῖς ὅσους Κύριους εὔρει ὀμπρός του, καὶ κάνει ἕνα σωρὸ σκουρδομπέλια.

Φωναῖς καὶ γέλοια μέσα στῆ Βουλή.

Σουριζαῖς ἀπὸ τὴν ἄκρα ἀριστερά.

Μέσα στὴν μπαραφούζα, ὁ Ντάντολος ἀρπάζει τὸ λόγιο καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Μπαχόμη :

— Ἰξέρα κολέα ὅπως καισὺ εἶται καλὸς σαλτατόρος, μὰ δὲ ἐπάντεχα ποτὲ ποτὲ μου πῶς ἤθελ' ἀποφασίσεις νὰ κάμης ἕναν τέτοιο σάρτο, ἐτούτη τῆ φορὰ μὲ συμπαθιο ἔκλεψες τὸ μέρος desto povero Lombardo, ὅπου εἶ κυττάει κ' εἶνε ξεδακρυσμένος ἀπὸ ἄτροπὴ πῶς τότε ἐπερασες ! . — Σοῦ ἐπρεπτότουνε χωρὶς πολλὰς κουβένταις ἕνα καλὸ κοιμινάλι — καὶ μιὰ ἀσπλαγχτισμένη φυλακὴ πὶ ζωὴ σου ! ἀκουε νὰ θέλης νὰ δόσης ψῆφο εἰς τοὺς χαμάλιδες, εἰς τοὺς πινατόρους καὶ εἰς τοὺς διακοναρέους, ἀνθρώπους ὁποῦ ἤθελε τὴν πουλήσουνε γιὰ κομμάτι φουμὴ ἢ γιὰ

μιὰ στάλα κρασί ; . Εἶνε καιμένανε φίλος ὁ Ἀνεμογιάνης μὰ, μὰ πρέπεται κίλλες νὰ βασιτέται κανεῖς ! .

— Ὁ Λομβάρδος — ὁποῦ βλέπει ὅπως ἡ πρόταση τοῦ Μπαχόμη, πᾶει νᾶν τοῦ καταστρέψῃ ὅλα τὰ ξεδούλια τῆ Σαράγιας — κάνει πολλὰς σωσταῖς παρατήρησες εἰς τὸν παλαῖο του φίλο καὶ δίνει μιὰ ματιὰ τοῦ Ἀνεμογιάνη ὁποῦθελε νὰ πῆ : εἶνε μιὰ ἀναγκαῖα θυσία, πρέπει νᾶν τῆ κάμουμε, ἀθέλουμε νὰ πηδήσουμε ἀκόμα πουλιὸ ψηλά.

— Ὅλοι φωνάζουνε πῶς δὲν ἤξερε τί τοῦ γένηται (γιὰ τὸν Μπαχόμη).

— Εἶναι ἕνας γιογλεντής.

— Ἐνας μωσκαράς.

— Ἐνας προδότης.

Ἀκολούθως ὁ Λομβάρδος παρατηρεῖ, πῶς ἐκεῖος γιὰ λόγου του δὲν εἶχε ὅλος δι' ὅλο σκοπὸ νὰ σαρτάρῃ ἢ ἤθελε τὸ κάμει στὸ ὕστερο ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς συνθητισμένης του κ α ρ α μ π ἄ ν α ς, μὰ μιὰ φορὰ ὅπου ἐκεῖος ὁ ἀδιάκριτος ὁ Μπαχόμης, κρύφου-κρύφου καὶ ἐνῶ μάλιστα εὐρισκότουνα σταματισμένος ἀπὸ καιρὸ στὴν π ρ ο ὦ ν τ ζ α, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένανε ἔκαμε μὲ τὸ κοστὶ του ἕνα τέτοιο ξέθεωμένο σάρτο, εἰς τὸν σαρταδόρο Λομβάρδο ἄλλο δὲ μένει, γιὰ νὰ μὴ χάσει τόνομα ποῦ ἀπόχτησε μὲ τόσον κόπο καὶ ἰδρωτα σὲ τούτη τῆ τέχνη — ἄλλο δὲ μένει παρὰ νὰ κάμῃ un salto mortale. Βάλεται λέει ὀμπρός μου ὅ,τι καὶ ἂν θέλετε — τὸ μεγάλο Βουνὸ τῆς Κεφαλονιάς ! τὰ ἑπτὰ νησιά μας στὴν ἀράδα !! οὐλὴ τὴν ἑλευθερωμένην Ἑλλάδα! . . . καὶ ἐγὼ σᾶς ὑπόσχομαι μὲ τὸ σάλτο-μορτάλε νᾶν τὰ ξεπεράσω οὐλα καὶ νὰ βρεθῶ στὴν Ἠπειρὸν καὶ στῆ Θεσσαλία, καὶ κεῖθε πάλε ὅπου μὲ βγάλει ὁ σάλτος μου. Ὀμπρός λοιπὸν ὅσοι θέλουνε, ἄς μὲ ἀκολουθήσουνε. Ἄς θυμώμαστε μοναχὰ πῶς σήμερα, ἂν πηδᾶμε, πηδᾶμε γιὰ κάτιντις, πηδᾶμε Κύριοι, ὄχι πουλιὸ γιὰ μεταρρίθμησες, ὄχι πουλιὸ γιὰ τὸ Γλάδστονα, ὄχι πουλιὸ γιὰ τὴν ἑνωσι, σήμερα πηδᾶμε γιὰ νὰ δόσουμε τὴν Ἑλλάδα εἰς τοὺς Ἕλληνας ! . Ψυχὴ λοιπὸν, πάρτε φόρο, καὶ ὀμπρός !

Ὁ Μομφεράτος παρατηρεῖ ὅπως ἐκεῖος καὶ ὁ κολέας του δὲν ἐμάθανε ποτέτους νὰ πηδᾶνε, οὔτε ὅπου ἔχουνε ὄρεξιν' ἀρχίσουνε σὲ μιὰ τέτοια ἡλικία, γιὰ πηνωμὴ, λένε τοῦ Ἀνεμογιάνη, δὲν εἶναι καλὰ καμὸ μένο νὰ πάβουμε καὶ καιμμία συφορά ! ; .

— Ὁ Δάντολος λέει πῶς ἐτούτη εἶνε πρόφασι, γιὰτὶ ὀμπρός στὴν Πατρίδα non se bada alle bagatelle.

Τοῦ Βερμίου ξανακίεσαι ὁ σάλτος τοῦ Μπαχόμη, καὶ τοῦ λέει. ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

—Έπρεπε γιαμιά, νά καρτερέσης κάνε και τὸ Ζερβὸ γιὰ
νὰ σὲ ἰδῆ και κείνος πῶς πηδᾷς.

Ὁ Βαλαωρίτης μὲ τὰ μαλλιά ἀνασκαντζωμένα και
μὲ τὰ μάτια ὄξου ἀπὸ τὸ κεφάλι, καταριέται τὸν Μπα-
χόμη ὡς ἀκολούθως :

—ο—

Ὅχι Μπαχόμη ἀναίσχυντε, οὐαί στὴ κεφαλὴ σου!
Ὅταν κερπῖνα νεκρικὴ ἐσήμανε ἡ φωνὴ σου!
Τοῦ μέλλοντος τὰ σύγνεφα ὁ νοῦς μου διασκορπᾷ...
Στὴν κόλασι τὴ προδοσιᾶς ἐσένα ξαγναντάει...
Ὅταν τὴ πίσσα μαύρονε, μ' ὄρα και πόδια τράγια...
Σρικτὰ ἀγκαλιασμένονε μὲ τὸ Θανάση Βάγια—
Κι ὡς ἐπὶ τῆς Βουλῆ πηδᾷς και μὲ στὸν Ἄδη
Μαζῆ μὲ τὰ δαιμόνια εἰς τ' ἄχαρο σκοτάδι !.

Ἐκεῖ βαθιᾶ Μπαχόμη μου σοῦ μέλλεται νὰ φθάσης.
Νὰ σὲ ξερνῶσῃ ἡ κόλασι, και νὰ βρουκολαχιάσῃς.
Και καμιά νύχτα σκοτεινὴ σὲ ζάλαις, σὲ βροχαῖς
Σ' ἀνεμοστρόφιουλοὺς ζουφλοὺς, και σ' ἄγριας ἀστροπαῖς,
εὐλόγητον, ὀλοτζούτζουρον μὲτα στὰ σαβανά σου,
ἴσως κισῶνανε ἰδῆ μεμιᾶς ἡ ἀρχοντισᾶ σου...
ἴσως μὲ τόλμη ἀνήκουστη, μὲ τόλμη Βρουκολάκου
ἀπὸ τοῦ τάφου τὴν ἐρμιὰ τὴ βάλῃς τοῦ ξελακού...
Και μ' ὄρεξι διαβολικῆ ἴσως και σὺ ζητήσης
Νὰν τὴνε γλυκοαγκαλιασθῆς, νὰν τὴν γλυκοφιλήσης.
Μὰ νὰ τί λόγια θὰ σοῦ πεῖ, μὲ τόλμη και μὲ θάρρος.
Ὅντες ἀσκόση ἡ πλάτη σου τὴν πλάκασου τὸ βάρος :

—ο—

Πῆς μου τί στέκεσαι Μπαχόμη, ὀρθός,
Βουδός σὰ λείψανο στὰ μάτια ἐμπρός ;
Γιατὶ Μπαχόμη μου βγαίνεις τὸ βράδυ ;
Ἴπνος γιὰ σένανε δὲν εἶν' στὸν Ἄδη ;

—ο—

Τώρα περάσανε χρόνοι πολλοί...
Ἄφοῦ ἐπήδησες εἰς τὴ Βουλῆ...
Φεύγα, σπλαγγνίσουμε θὰ κοιμηθῶ.
Ἄρες με ἴσυχῃ ν' ἀναπαυθῶ.

—ο—

Σάλτος πόκαμες μὲ συνεπήρε...
Πῶς ἔγινε ; Μπαχόμη σὺρε !
Μὲ φεῖγονε κανεῖς δὲ δίνει
Ἐμὴ χεῖρα σου ἐλεημοσύνη !.

—ο—

Στάσου μακρύτερα... Γιατὶ μὲ σκιαζεῖς ;
Μπαχόμη τί ἔκαμα και μὲ τρομάζεις ;

Πῶς εἶσαι πράσινος !... μυρζῆς χῶμα...
Πῆς μου δὲν ἔλυωσες Μπαχόμη ἀκόμα ;...

—ο—

Τὶ ἀνασηκόνεις τὸ σαβανό σου,
Μὴ θενὰ κάμης και τὸ νερό σου !..
Θεοκατάρτε βροῦμα ποῦ βγαίνεις !.
Ἄμε στὴν Κόλασι νὰ ξεθυμᾷς !..

Ὅλοι ἀδιακρίτως χειροκροτᾶνε τὸν αὐτοσχέδιο στο-
χασμό τοῦ Βαλαωρίτη — ὄξω ἀπὸ τὸ Δάχνολο ὅπου
παρατηρεῖ πῶς τὸ Ρετόκριτο τόνε ντε κ λ α μ ἄ ρ ο υ ν ε
εἰς τὰ καζότα και ὄχι μέσα στὴ Βουλῆ.

Ἄπ' ἄλλο μέρος, οἱ πουλῶ ἐπιδέξιοι σαρταδόροι
ζουλεύουνε μὲ παραπονεμένον θυμὸ τὸ πρόγραμμα τοῦ
σ ἄ λ τ ο υ - μ ο ρ τ ἄ λ ε.

Ὁ Κύριος Μαρῖνος λέει πῶς ἂ δὲν ἐφοβότουνε νὰ ξε-
σκλίση τὰ βραχιά του, ἤθελε και κείνος κάμει πουλῶ προ-
ῖνα σάρτο—Πρὸς τούτους χαιρέται πολὺ γιὰ τὸ compli-
mento τοῦ Λομβάρδου, τοῦ εὐαρεστήθηκε νὰ πῆ πῶς
οἱ σάρτοι, και μάλιστα οἱ τολμηροὶ σάλτοι δὲν εἶναι ἀ-
ποκλειστικὴ ἰδιοκτησιᾶ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, παρά ὅπως
ζερεβιά, δεξιᾶ, και ὅπου και ἀν γυρίση κανεῖς, βλέπει
σαρταδόρους, και σαρταδόρους μιὰ φορὰ !.

Ὡς τόσο τὰ σχοινιά ἀμολέρονονται, και ἡ παράστα-
σης τελειώνει μὲς τοὺς χειροκροτισμοὺς και τὴν μαρα-
βείλαις τοῦ Ἀνεμογιάννη και Σ.

12 Μαρτίου.

Ἄφοῦ ἐδιαβαστήκανε και ἐπεκυρωθήκανε τὰ πραχτικὰ
τῆς ἀπερασμένης παραστάσεως, και ἐνῶ ἐτοιμαζόντανε
νὰ δόσουνε ἀρχὴ στὸ θέαμα, κατὰ τὰ προγράμματα τοῦ
Μπαχόμη και Λομβάρδου, μπαίνει ξερός ἀπὸ τὰ γέλοια
ὁ Γραμματέας τοῦ Ἄρμωστοῦ και λέει: Ὁ Ἄρμωστής ἄ-
κουσε πῶς ἀναγγεῖλετε γι' ἀπόψε δύο μεγάλα και τρο-
μαχτικὰ πηδήματα, τὴν Piramide Umana τοῦ Κ. Μπα-
χόμη, και τὸ Salto Mortale τοῦ Κυρ. Λομβάρδου, ἐπειδὴ
ὅμως τέτοια μασκαραλίγια δὲν ἤμπορεῖ νὰ παραστα-
θοῦνε ἐδῶ μέσα, ὅπουνε Θεατράκι γιὰ μέτριας σχοινο-
βατικαῖς παραστάσεις, και κείναις κάπου-κάπου, και ἐ-
πειδὴ ἀπ' ἄλλο μέρος ὁ καιρὸς και ἡ ζωὴ σας εἶναι
πράγματα ἀκριθὰ... πολὺ ἀκριθὰ εἰς τὸν τόπο, ποῦ δὲν
ἤμπορεῖ τὰ ὑποφέρει νὰν τὰ ξηδεύετε σὲ τέτοιαις τρέλ-
λαις, γιὰ ὅλα τὰ δίχρα ὁ Ἄρμωστής σᾶς συμ-
βουλεύει νὰ κατεβάσετε ἀμέσως τὸ κ α ρ τ ε λ ὄ ν ι : ὅπου
ἐκρεμάσετε ὄξω ἀπὸ τὸ χέλι, και ἐκεῖνος, κερνὸν ἀπάνου
του τὴν εὐθύνη νὰ σᾶς δικαιολογῆσῃ μὲ τὸ Κοινὸ — Ὡς
τόσο ἀντίς γιὰ τοὺς ἀναθεματισμένους ἐκείνους σάλτους
σας, ἔμπορούσετε νὰ βάλετε ἀπάνου καμιά φάρσα, ἔτσι
x' ἔτσι buffi και brillanti δὲ σᾶς λείπουνε.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΥΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Λομβάρδος ἀσκηθῆναι καὶ στεντορέει τῇ φωνῇ καὶ μ' Ἑλληνικὴν παρρησίαν φωνάζει :

Βλέπεις Ἀνεμογιάννη ; βλέπει πῶς μᾶς μεταχειρίζονται ; Ἐμεῖς γὰρ νὰ νὰ σὲ ξεδώσουμε εἶχαμε σχεδιασμένη τὴν παράστασιν τὴν πλέον σπάνια, τὸ ἔργον τὸ πλέον ἐπικίνδυνον καὶ ὁ ξένος μᾶς ἀποδοκιμάζει, μᾶς βρίζει μᾶς σουριζεῖ πρὶν μᾶς ἰδῆ καὶ πρὶν μᾶς ἀκούσῃ, μᾶς δεσμεύει τὴν ἐλευθερίαν ἐξάσκησιν τῶν σχινοβατικῶν μας δικαιωμάτων, καὶ τολμάει, εἰς τὸ πείσμα μας, νὰ ἐμπήϊσα μέσα στὸ ἱερὸ καὶ ἀπαράβιαστομας **Palco Scenico** !.

Μὰ ἀπόφρασι κολέιδες ! καὶ τόλμη ! καὶ τόλμη καὶ ἀπόφρασι, ἐκεῖνος μᾶς διόχτει καὶ μεῖς . . . καὶ μεῖς ἄς φύγομε νὰ ἄς φύγομε μὰ ἄς φύγομε πρωτοῦ βάλεῖ τὸ βρομερῶτον ποδάρι εἰς τὰ ἔθνικά μας καὶ ἀπαράβιαστα καθίσματα. Ἄς ἐβγούμε ἐδόθενες καὶ ἄς πάμε νὰ στήσομε τὰ σχοιμὰ μας εἰς ταῖς καστράταις, νὰ δοῦμε ἄ θὰ μᾶς διώξῃ καὶ κείθενες ! Ὁμπρός !

— Ἄς φύγομε !.

— Ἄς φύγομε !.

(Χειροκροτισμοὶ — Φωναὶς — σουριζαῖς — Ἀντάγκις — Ὁ Ἀνεμογιάννης στένειν ἄ γκρεμίσῃ τὸ Βουλευτήριον ἀπὸ τσοῦς σάλτους.)

Ὁ Μομφεράτος παρατηρεῖ ὅτι γιὰ τέτοιαις ἀτακταῖς πράξεσιν ἐχρειάζονταν τὸ ἐλάχιστον πέντε ἢ ἕξι πρὸβίς, πῶς τοιοῦτοτρόπος ἤθελε τρομάξει καὶ ὁ Ἄρμος, ἀλλὰ πῶς ἔτσι ἀπροετοίμασταις δὲν ἀξίζει νὰ γίνονται, ἐπομένως διαμαρτυρεῖται γιὰ λόγοντο καὶ γιὰ τὸν κολέατον.

Ὁ Λομβάρδος πετιέται καὶ λέγει :

— Τί σχιζοσάστε νὰ πηδήσετε ; τί ὑπολογίζετε καὶ μεγαλόνετε τοὺς κινδύνους ; ὅποιος ἔχη καρδιά ἄς μ' ἀκολουθήσῃ, ἐδῶ ὁ νοῦς δὲν μπαίνει ὁ λόγος καὶ μὴ τὸν ἀκούτε.

Ὁ Βαλαωρίτης, εἰς πεζὴν φράσιν παρατηρεῖ, πῶς ἡ φαντασία πηδαῖ πουλῶ φηλά καὶ ἀπὸ τὸ νοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν καρδιά, πῶς ὅσαις φοραῖς κ' ἂν ἐπήδησε εἰς ταῖς χώραις τῆς ἰδανικότητος, λίγο τὸν ἐγνοίασε γιὰ καρδιά, καὶ ἀκόμη λιγότερον γιὰ νοῦ, πῶς τοὺς ἐσυμβούλευε ὁμως ν' ἀναπαυθοῦνε μισὴ ὥρα, μήπως ἤθελε ἐν τῷ μεταξύ, τοὺς κατεθῆ καὶ καμμίαν ἄλλη ἰδέα.

Περνάει καὶ ἡ μισὴ ὥρα, μὲς σὲ γενικὸ θόρυβον, μὲς σὲ γενικὴ ἀνησυχία, καὶ ὅτι ἐτοιμαζόνταν νὰ τεντόσουνε τριγυρὰ κενούρια, γιὰ τὰ δύο φοδερὰ πηδήματα, ἐμπήκει (μιλεῖ ὁ Δάνδολος) ὁ Μπουταφουόρος καὶ ἀπόνομα τοῦ ἱμπρετάριου *gà licenzia la compagnia dei Saltimbanchi per le calende greche.*

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ.

Ὁ Κόμης Ἰωάν. Δαλλαδέτζιμας εἰς τῶν ἐντιμωτέρων Πολιτῶν καὶ ἀοκνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Τελωνείου μας, ἀδελφός ἐξ ἐκείνων οἵτινες τῶρα πλέον δὲν ὑπάρχουσι, θεῖος ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων ὁ τύπος προπολλοῦ ἀπολέσθη, ἄνθρωπος τέλος ὅστις διὰ τοῦ εἰκοσιταλλήρου μισθοῦ του, καὶ μὲ παντοίας στερησῆς ψυχῆ τε καὶ σώματι ἐθυστάζετο ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως καὶ εὐμερείας τῆς πολυαριθμοῦ καὶ ἀτυχοῦς οἰκογενείας τοῦ αὐτεδέλτου

του, προχθές, ἐνθ' εἰς ἓν τῶν Κοιτιῶν μας μὲ φίλον, παρεδίδοτο εἰς τὴν ἀθίαν διασκέδασιν τοῦ Domino, ἄωρον καὶ αἰωνίδιον ἀπέθνησκε θάνατον !. Ὅποια καταλληλότερα διὰ τὴν Κυβέρνησιν εὐκαιρία νὰ δευχθῆ εὐσπλαγγνος καὶ ἐλεήμων πρὸς τὴν οὕτω αἰκτῶς καὶ ἀθλιῶς κεραινοβληθεῖσαν οἰκογένειαν ; . . . Αὕτη ἀπόλεσε τὸν πατέρα καὶ εὐεργέτην της . . . ἄς μὴ τῆς ἀφαιρηθῆ τοῦλάχιστον καὶ ἡ γλισχρὰ ἐκεῖνη, ἐκ τῶν ἰδρωτῶν τοῦ μακαρίτου ἀπολαμβανόμενῃ χορηγήσῃ. — Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ θανόντος δύναται κάλλιστα νὰ καθέξῃ τὴν γκρεύουσαν ἐκεῖνην θέσιν, ὁ δὲ συναγωνισμός, ἂν ὅσμεραι δι' ἄλλα καὶ ἄλλα αἰτία παροράται, ἄς παροφθῆ καὶ μίαν φράν χάριν φιλανθρωπίας ! !.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

O tempora ! o mores !.

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐτελέσαμεν καὶ τὴν ἑορτὴν τῶν Κουλούμων — ἡ συρροή, καὶ μάλιστα ἡ τοῦ ἑορταίου φύλου, ἦτον μεγίστη — εἶνε ὅμως λυπηρὸν ὅτι ἡ ἑορτὴ αὕτη ἦτις εἶνε ὄλως δημοτικὴ, προϊόντος τοῦ χρόνου θ' ἀπολέσει τὴν πρωτότυπον τῆς φυσιογνωμίαν ἄλλοτε οἱ πατέρες μας καὶ αἱ μητέρες μας ἐπορευόντο ἐκ τῆς πρώας εἰς Δράπανον καὶ, μὲ ὄλως Ἑλληνικὴν ἀφέλειαν καὶ Σπαρτιατικὴν λιτότητα, ἐπὶ τῆς χλόης καθήμνοι ἐγεύοντο τὸ πρῶτον τῆς τεσσαρακοστῆς γεῦμα, καὶ ἐκ τούτου τὰ κούλουμα, ἐκ τῶν κουλουμῶν τὰ ὅποια κουλουμιαζόμεναι αἱ διάφοροι ὁμάδες τῶν οἰκειῶν καὶ συγγενῶν ἀπετέλουσαν.

Ἀλλὰ τῶρα ἤθελον εἶσθε, μὰ τὸν Δία γελοῖον νὰ βλέπη τις τὰς κομφῆς μας Κυρίας, μὲ ὅλα τῶν τὰ μαλακόφια καὶ τὰ ὀσινιά τῶν καλύματα, νὰ συγγεύονται οἰκογενειακῶς ἐν τῷ ὑπάθρῳ . . . ἀπαγε !. τί ἤθελον εἰπεῖ οἱ ξένοι μας ;. τότε καὶ τότε ἤθελον ἔχει δίκαιον νὰ μᾶς θεωρῶσι βαρβαρωτέρους καὶ αὐτῶν τῶν ἀγρίων τῆς Αὐστραλίας.

Τί κάμνομεν λοιπόν ; μεταβάλλομεν τὸ γεῦμα εἰς περιδιάβασιν καὶ κουλουμιαζόμεθα, ὅχι πλέον διὰ νὰ φάγωμεν ἀλλὰ διὰ νὰ περιπατήσωμεν. — Ὅμως εὐρίσκειται πάντοτε ἡ μεσαία καὶ ἐσχάτη τάξις αἰτινες, πισταὶ εἰς τὰ καττοπαράδοτα κούλουμά μας, δίδουσαν ἀφορμὴν νὰ εἴμεθα θεαταὶ τοῦλάχιστον, ἂν οὐχὶ μέτοχοι, τῆς πατροῦ ἐκεῖνης ἑορτῆς. Πόσον στωϊκώτεροι ἢ μάλλον εἰπεῖν εὐτυχέστεροι αἱ κλάσεις αὗται, γεύονται, πίνουν, γορεύουσαν ἐνώπιον τῆς ὑψηλῆς μας ἀριστοκρατίας, τῶν ξένων μας καὶ τοῦ ὀραίου μας κόσμου, ὡς ἂν μὴ τοὺς ἔμελε γρὸς περὶ ὄλων τῶν ἐντίμων ἐκείνων καὶ εὐγενῶν προσώπων !. τὸ αἴτιον ἀπλούστατον, εἶναι ἀκόμη ἀποκρέω καὶ τοὺς ἐκλαμβάνουσαν ὡς μοσκαράδας — Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ παρευρεθῶμεθα εἰς τὰς μικτὰς καὶ παραδοξοῦς ἐκεῖνας διασκεδάσεις, χωρὶς ἐκ βάθους ψυχῆς ν' ἀποζητῶμεν τὰ καθαυτὸ κούλουμα, τὰ κούλουμα τῶν Πατέρων μας !. (Ἐπανομήμεθα).

ΙΑΚΩΒΑΤΙΚΟΝ

Ὁ Ἰωάν. Βαλός ΚΕΝΤΡΕΙΟΝ ΣΦΑΙΡΑΚΑΙΤΗΣ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΕΥΚΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η Κ Ε Φ Α Λ Α Η Ν Ι Α . »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.53.41.Φ1.0029

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ